

3. Spomenik vere in ljubezni

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Jožefmarija bi si zlahka mogel prihraniti preglavice in neskončne stiske, katere mu je povzročala gradnja stavb za bodoči centralni sedež Opus Dei. Kdorkoli drug bi že odstopil od tega projekta oziroma se v najboljšem primeru zatekel k

odlogu ali zakasnitvi. Toda ne; od vsega začetka se je ustanovitelj odločno spopadal z gradbenimi deli. Po več letih mnogih junaških poskusov pa še vedno ni našel načina za financiranje teh stroškov. V vsem tem času se je lahko ponovno prepričal, da je bil tisti **rimski podvig**,^[1] ki se ga je lotil s tolikšnim žarom, nemogoč podvig, prava norost. Da je bilo res tako, so dokazovala dejstva. Jožefmarija je uporabil razpoložljiva človeška sredstva vse do skrajnosti, da je moledoval pri svojih otrocih, naj tudi oni sami gredo trkat še na druga vrata in prosit vbogajme. Na žalost so mu prijatelji in ustanove, od katerih bi lahko dobil denar, že podali vljudna in utemeljena opravičila. Tako je avgusta 1952, po treh letih od začetka gradbenih del v Villi Tevere, oče svoj položaj in prihodnost opisal v skupih besedah: **Gmotno smo izčrpani ... in treba je dokončati te hiše.**^[2]

Ni šlo samo za to, da ni imel denarja in da so usahnili viri financiranja. Ustanovitelj je hotel povedati nekaj več: kot prvo, da je **rimski podvig** potrošil vse njegove sile in da je povrh tega kljub vsemu še vedno ukazovala božja volja. Zato je na začetku sprejeta odločitev še vedno veljala. Gradbena dela bodo dokončana.^[3] (Vendar ne pozabimo, da četudi je tukaj posebej poudarjeno to področje, niso bile očetove zahteve glede teološkega in apostolskega izobraževanja njegovih otrok nič manjše od prizadevanja za dokončanje tistih stavb.)

Čas je tekel in težave so se množile. Vendar tudi ni manjkal vsakodnevni čudež in tako so se dela nadaljevala, kot pravi leta 1954 v pismu Odónu Molesu:

Stvari napredujejo, vsak dan, po čudežu. Škoda, da se ne pojavi kakšna velika duša, ki bi nam

priskrbela sredstva za dokončanje tega božjega orodja, Kolegija svetega Križa.^[4]

V prvi vrsti je bil to podvig za duše, za božjo slavo in služenje Cerkvi. Poleg tega je bilo pričakovati močan zagon apostolata Opus Dei na svetovni ravni. Leta 1950 je bila ta ustanoviteljeva vizija že podprta s prvimi sadovi; takole pravi Pedru Casciaru:

Letos jih pride še trinajst ali štirinajst, ki bodo delali doktorat na cerkvenih fakultetah, tako da jih bo skupaj z že navzočimi šestindvajset ali sedemindvajset. In kmalu bomo lahko v vsako regijo poslali profesorje in direktorje študijskih centrov, ki bodo izobraženi v sholastični filozofiji, cerkvenem pravu in teologiji. To bo velik korak za izobraževanje vseh in za lažji izbor tistih, ki se bodo usmerili v duhovništvo! Ali zdaj razumeš mojo

skrb? Prôsi Gospoda in našo
Guadalupsko Mater denarja za to
hišo in za vzdrževanje študentov.
Vredno je truda.^[5]—

Od silnega trenja med gmotnimi
stiskami in njegovo odločenostjo, da
se jim zoperstavi, so se v očetovem
srcu kresale iskre ljubezni in vere ter
miru nekoga, ki se prepušča
Gospodovim rokam. Kajti, kot pravi
Pedru Casciaru: ***Gospod nas ne bo
zapustil. Vsak dan je moja vera
bolj živa.***^[6]—

Gradbena dela v Villi Tevere so se že
zelo zgodaj izkazala za tvegana in
stanje je kmalu postalo nevzdržno.
Januarja 1950 je oče napravil bilanco
človeških in nadnaravnih sredstev:

Velika denarna stiska. Pridejo dnevi,
ko ne vemo, kako plačati – človeško
gledano ni niti žarka upanja –, da bi
lahko nadaljevali s tem delom v Villi
Tevere: s pomočjo bančnih
dogovorov gremo naprej. Karkoli,

samo da ne pustimo teh stavb nedokončanih; nato pa sledi Rimski kolegij in tisti Castello. To so – kmalu bodo – čudovita sredstva [...]. Prosíte Gospoda in vedno ravnajte sveto, kajti tudi to je zelo dobra molitev.^[7]__

Tudi leta 1952 se je še vedno spraševal: ***Bo prišla rešitev iz Amerike?***^[8] In še: ***Kdaj bomo po božji previdnosti našli človeka z dovolj ljubezni do Kristusa, ki nam bo brez hrupa pomagal poplačati vse to?***^[9]__

Delo je raslo in se širilo v druge južnoameriške države: v Argentino, Čile, Kolumbijo, Peru, Ekvador ..., oče pa je nadaljeval s svojimi nekdanjimi prošnjami, s svojimi starimi in obnovljenimi upi ter z istimi sanjami o božji previdnosti, ne da bi izgubil zaupanje v Boga:

Zadovoljen sem, piše tistim v Peruju leta 1954, zaradi truda, ki ga vlagate v to, da bi pomagali Rimskemu

kolegiju sv. Križa. Ko bi le po božji previdnosti našli človeka, ki bi bil orodje za hitro dokončanje teh hiš! Ne morete si predstavljati, koliko trpljenja v teh šestih letih.^[10]

Kot je videti, ustanovitelj ni izgubil upanja, da bo našel od Boga poslanega milijonarja, ki bi v hipu razrešil vse; vendar upov ni gradil na zgolj domišljjskih osebnostih niti na hrupnih čudežih. Sam je nosil glavno breme in spodbujal svoje otroke, naj vsi brez izjeme priskočijo na pomoč.^[11]

* * *

Pripovedovati epopejo o Villi Tevere korak za korakom je nekaj, čemur se pero upira. Naštevane vsakodnevnih »čudežev« in ovir, ki jih je bilo treba premagati, bi se izkazalo za bralca strašno naporno, da ne rečemo utesnjujoče ali celo depresivno. Razen tega bi tudi površno obravnavanje na stotine pisem in

zabeležk v dnevnikih, ki obsegajo celo desetletje, škodilo jasnosti razlage ter oviralo pogled na celoto. Ustanoviteljevo ravnanje v obdobju gradbenih del na centralnem sedežu Opus Dei in na pripadajočih stavbah je bilo dosledno ter zaznamovano z njegovim biografskim pečatom. Velja tudi omeniti, da se v svojem dopisovanju sicer pogosto dotika vprašanja gradnje, nikdar pa se ne poslužuje pisemskega papirja, da bi si z njim kakor z robcem obrisal solze svojih skrbi in bojazni.

Jožefmarija je kot dober pisatelj in pedagog imel dar, da je znal v ljudskih in domačih rekih zaobjeti visoke misli. Obziren duhovni nasvet ali pa, v tem primeru, gmotni položaj je bil v dveh ali treh besedah tako točno izražen, da je človek brez potrebe po daljših pojasnilih usvojil, kar je hotel povedati oče. Tako bo dovolj primerjati peščico izrazov, s katerimi opisuje gospodarski položaj

Dela leta 1949, s tistimi, ki jih uporablja v dopisovanju leta 1952, da bi lahko ocenili, kako so v kratkem času oslabela gmotna sredstva, medtem ko sta se, prav nasprotno, okrepila njegova vera in upanje.^[12]—

Izhodišče teh velikih bremen je bilo poletje 1949, kmalu potem ko je bil dokončan *Pensionato* in so se pričela gradbena dela v Villi Tevere. Oče je 31. julija 1949 Generalnemu svetu poslal nekaj vrstic, ki so kakor manifest načel, katerih se je junaško držal deset let, dan za dnem:

Naj mi Jezus obvaruje te sinove.

Predragi, spričo gmotnih težav, v katerih živimo, nam ne preostane drugega, kot da uporabimo nadnaravna sredstva in izčrpamo človeška. Če se do petka zadeva v zvezi z osmimi milijoni ne reši ugodno, bomo zato poskusili, da se Álvaro v soboto vrne v Španijo in

izpelje nadaljnje korake skupaj z vami.

Ne vem, ali se natančno zavedate, kaj za celotno Delo predstavlja uresničevanje teh rimskih podvigov; [...] in slednjič, da narediti ali ne narediti vsega tega v Villi Tevere pomeni spodbuditi ali zaustaviti delo naše ustanove za pol stoletja.^[13]___

Na začetku, v svojih prvih pismih, govori o ***gospodarskih težavah***, ki ga obvezujejo k skopemu odmerjanju plačil in k ***obgrizovanju denarja***,^[14]___ da bi se obdržal še malo dlje. Kmalu so nastopile ***gospodarske skrbi*** in skoraj nevede so prišli do tega, da jim ***voda teče v grlo***,^[15]___ ter se znašli v skrajno težkem denarnem položaju, ^[16]___ vendar so zaupali, da jih Bog ne bo pustil na cedilu.^[17]___

Gmotne stiske so se zdele človeško nepremagljive;^[18]___ ***in če ne bi iz izkušnje vedeli, kako očetovska je do nas Gospodova previdnost***, piše

Jožefmarija tistim v Združenih državah, ***bi ti rekel, da se nahajamo na robu katastrofe.***^[19]

Kljub vsemu so šli dalje, ***vsak dan z večjo požrtvovalnostjo in z več vere v božjo previdnost.***^[20] Oče je slutil, da bo ostal sam, z Álvaroom kot edinim spremljevalcem: ***Álvaro in jaz, piše Pedru Casciaru, se z vsemi močmi razdajava med temi zidovi.***^[21] Ob bližajoči se katastrofi,^[22] vedoč, da je v poslednjih izdihljajih, prosi, roti in na ves glas kliče k svojim otrokom: ***Pomagajte nam, malo ali veliko!***^[23]

To je bilo meseca septembra 1952.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] Prim. Pismo članom Generalnega sveta, EF-521118-1.

[2] Pismo Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-520814-5.

[3] V obsežnem pričevanju o tej zadevi in v opombah, ki se v njegovi korespondenci stalno pojavljajo v zvezi z obnovo Ville Tevere, niti enkrat ne pokaže oklevanja ali neodločnosti glede dokončanja začete naloge.

[4] Pismo Odónu Molesu Villaseñorju, EF-540601-8. V enem od svojih pisem (Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-500923-8) pojasnjuje razloge za to ***božje orodje: iz tega rimskega orodja bodo izšli – in to prav kmalu – direktorji in profesorji študijskih centrov ter duhovniki; v tem letu jih bo okrog trideset delalo doktorat iz filozofije, cerkvenega prava ali teologije.***

[5] Pismo, EF-500923-7.

[6] Pismo, EF-510329-2.

[7] Pismo članom Generalnega sveta, EF-500104-1.

[8] Pismo Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-521019-1.

[9] Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF- 520828-2.

[10] Pismo Manuelu Botasu Cuervu, EF-540601-1.

[11] V Villi Tevere je oče zjutraj ponavadi obiskal arhitekta, da bi videl, kako so si razporedili delo; in vselej je imel povedati kakšno anekdoto o svojih po svetu razkropljenih otrocih. Nekega dne se je kar tam razjokal od hvaležnosti, ko jim je povedal, kako so iz neke južnoameriške države poslali v Rim prvo donacijo, ki so jo prejeli, nekaj milijonov lir, ki pa so jih sami potrebovali, da bi imeli kaj jesti

(prim. Francisco Monzó Romualdo, RHF, T-03700, str. 16).

[12] ***Tukaj nadaljujemo z delom***, piše Ricardu Fernándezu Vallespínu, ***z vsak dan večjim upanjem v Boga, kajti gospodarska stiska je vsak dan hujša*** (Pismo, EF-521006-1).

[13] Pismo, EF-490731-1.

[14] Pismo članom Generalnega sveta, EF-490916-1.

[15] Prim. Pismo članom Dela v Mehiki, EF-490829-2.

[16] Prim. Pismo članom Generalnega sveta, EF-490728-1.

[17] Prim. Pismo članom Dela v Veliki Britaniji, EF-500816-3.

[18] Prim. Pismo članom Dela v Argentini, EF-520828-1.

Nepremagljive ***gledano po človeško***.
In poln upanja zatrjuje ustanovitelj:

***Gospod nas ne bo pustil na cedilu,
saj nas ni še nikoli.***

[19] Pismo Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-520828-4.

[20] Prim. Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF-520828-2.

[21] *Prav tam.* Prim. tudi Pismo Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-520828-4.

[22] Prim. Pismo Pedru Casciaru Ramírezu, EF-520828-2.

[23] Prim. Pismo Joséju Luisu Múzquizu de Miguelu, EF-520917-3. María Begoña de Urrutia Domingo se spominja, da je oče neko soboto v tistem času prišel v likalnico administracije in jim rekel: ***Hčere moje, veliko molíte, ker mora Álvaro danes popoldne plačati delavce, v hiši pa nimamo čisto nič denarja*** (RHF, T-06897, str. 8).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/3-spomenik-
vere-in-ljubezni/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/3-spomenik-vere-in-ljubezni/) (10. Avg. 2025)